

Bijbelstudies bij *Verras de wereld!* – Michael Frost

De serie *Verras de wereld!*-studies horen bij het gelijknamige boek van Michael Frost. Je kunt ze als preek of studie gebruiken of als handreiking voor groepsgesprek. Er zijn een paar zaken om op te letten:

Je moet ze tot leven brengen!

Elke studie is 5 pagina's lang (in de huidige opmaak) en tussen 1500-1800 woorden. Het zijn slechts contouren. Je zult ze dus moeten aanvullen met persoonlijke illustraties en verwijzingen naar voorbeelden waardoor ze tot leven komen in jouw kerk/gemeente, groep of organisatie.

Elke studie bevat een Bijbelgedeelte en een stukje tekst uit *Verras de wereld!*

Dit is niet bedoeld als exegetische studie. Elke studie is wel verankerd in de Bijbel, zoals altijd het geval zou moeten zijn.

Je kunt ze gebruiken in je preek tijdens een kerkdienst en parallel daaraan het boek in huisgroepen samen doornemen.

De studies vormen geen herhaling van het boek. Ze verwijzen naar het boek en naar aan de inhoud gerelateerd materiaal, en ze zijn bedoeld om de interesse in het boek te stimuleren, niet om het lezen van het boek te vervangen. Er zijn 8 hoofdstukken in het boek, maar ik geef hier slechts 4 studies. Je zou elke studie kunnen gebruiken om je groep ertoe aan te zetten twee hoofdstukken per week te lezen (ze zijn erg kort). Het zou er zo uit kunnen zien:

Studie/preek	Lezen in kleine groepen
Week 1 De wereld verrassen	Hfst 1: Leef 'nieuwsgierig makend' Hfst 2: Nieuwe gewoonten
Week 2 De wereld veranderen maaltijd voor maaltijd	Hfst 3: Zegenen: de eerste gewoonte Hfst 4: Eten: de tweede gewoonte
Week 3 Het antwoord is altijd Jezus	Hfst 5: Luisteren: de derde gewoonte Hfst 6: Leren: de vierde gewoonte
Week 4 Zenden	Hfst 7: Gezonden zijn: de vijfde gewoonte Hfst 8: Discipelschap, opvoeding, verantwoording afleggen.

We vertrouwen erop dat deze uitleg je helpt bij het toerusten van Gods volk voor Zijn dienst.

Week 1 – De wereld verrassen

Bijbellezing: Kolossenzen 4:2-6 en 1 Petrus 3:15-16

Achtergrondlezing: Verras de wereld Hfst. 1 & 3

Introductie

Waarom veroorzaakt het woord ‘evangelisatie’ bij sommige mensen zoveel angst? Krijg je angstvisioenen van kloppen op deuren of het benaderen van vreemden in winkelcentra? Geeft het je het gevoel dat je wordt veranderd in een onwillige rekruteringsfunctionaris voor de kerk?

Moet het delen van je geloof je werkelijk bang maken?

In zijn boek *Verras de wereld* zegt Michael Frost op p. 24 het zo:

“Als evangelisten ons vertellen dat we ons als evangelisten moeten gedragen, heeft dit een slopend effect. Dat is een feit. We kijken naar zelfverzekerde, welbespraakte, theologisch opgeleide evangelisten die in onze kerken prediken, en we horen hun verhalen over het delen van het evangelie op de achterkant van een servet in een restaurant of in een vliegtuig, en dan horen we dat wij ook moeten (en inderdaad moeten) doen wat zij doen - en we klappen dicht! We weten dat we niet kunnen doen wat zij doen.”

- Herken je dat? Voel jij je ook zo?
- Zijn we allemaal bedoeld om kleine Billy Grahams te zijn? Of hebben we het mis?
- Wat zegt de Bijbel precies over evangelisatie? Laten we eens kijken wat zowel Paulus als Petrus zeggen als ze hun kerken aanmoedigen om hun geloof te delen. (Her)lees Kol. 4:2-6 en 1 Pet. 3:15-16

Je zal zien dat in deze passages een soort tweeledige benadering van evangelisatie wordt gegeven. Laten we eens kijken naar die twee punten:

1. Evangelisten moeten vrijmoedig zijn

Ten eerste lijkt Paulus duidelijk te denken dat er bepaalde mensen in de kerk zijn die evangelist zijn. En het is duidelijk dat Paulus zichzelf in die categorie plaatst, zoals we lezen in de passage in Kolossenzen.

Het lijkt erop dat Paulus aannam dat evangelisten verschillend optraden:

- a) *lokaal* (zoals Timoteüs – zie 2 Tim. 4:5) of *bovenlokaal* (zoals hijzelf);
- b) *leiders* in plaatselijke kerken (zie Ef. 4:11) of alleen *leden* van kerken.

Als het om deze mensen gaat, vraagt Paulus zijn kerken om te bidden voor twee dingen: kansen (“bid... dat God een deur voor onze boodschap opent...”) en duidelijkheid (“Bid dat ik het mag onthullen zoals het moet...”).

En hier ligt een uitdaging voor onze kerk. Hebben we de echte evangelisten in ons midden al geïdentificeerd? Bidden we dat de evangelisten gelegenheden zullen krijgen om Christus te delen? En bidden we dat die evangelisten duidelijk zullen zijn in de manier waarop ze over Jezus praten?

Maar het lijkt er niet op dat Paulus gelooft dat alle christenen de verantwoordelijkheid dragen voor de soort stoutmoedige verkondiging waartoe hij geroepen was. Hoewel evangelisatie een essentiële gave is voor alle kerken, is het niet een gave die aan elke gelovige wordt gegeven. Anders zou hij de Kolossenzen wel hebben aangemoedigd om ook voor zichzelf te bidden om kansen en duidelijkheid. Dat doet hij niet. Hij vraagt iets anders van hen.

Dit brengt ons ertoe te kijken naar Paulus' tweede evangelisatielijijn. Wat denkt hij dat de rest van ons zou moeten doen om Christus met anderen te delen?

Ten eerste roept Paulus evangelisten op om vrijmoedig te zijn, en ten tweede...

2. De rest van ons zou *nieuwsgierigheid* moeten opwekken.

Ja, ik zei nieuwsgierigheid! Nou, eigenlijk heb ik het niet gezegd, maar Paulus. Lees maar:

“Gedraag u wijs tegenover buitenstaanders en benut iedere gelegenheid, en als u wilt weten hoe u op de mensen moet reageren: vriendelijk maar beslist.” (Kol. 4:5,6)

Terwijl Paulus ziet hoe de evangelist kansen aangrijpt en het evangelie moedig verkondigt (en in Handelingen is duidelijk te lezen hoe hij dat doet), lijkt hij te denken dat de bijdrage die de gemiddelde gelovige zal leveren aan evangelisatie het beantwoorden van de vragen van ongelovigen zal zijn.

En Petrus is het daarmee eens:

“Vraagt iemand u waarop de hoop die in u leeft gebaseerd is, wees dan steeds bereid om u te verantwoorden. Doe dat dan vooral zachtmoedig en met respect, houd uw geweten zuiver; dan zullen de mensen die zich honend over uw goede, christelijke levenswandel uitlaten, zich schamen over hun laster.” (1 Petr. 3:15-16)

In *Verras de wereld* zegt Michael Frost op p. 21:

“...gelovigen moeten bidden voor de bediening van de evangelisten, wijs zijn in hun gedrag en zoeken naar mogelijkheden om vragen van buitenstaanders te beantwoorden wanneer zij met vragen komen.”

Terwijl de evangelisten het meeste uit elke gelegenheid halen, is de belangrijkste bijdrage van de rest van ons aan het evangelisatiewerk: het beantwoorden van vragen! Leef nieuwsgierig maken. Dat is fascinerend, verrassend. Daarom zegt Michael Frost dat mensen alleen vragen gaan stellen als we verrassend of intrigerend zijn.

Hier is de centrale kwestie die we moeten overwegen: we doen het helemaal verkeerd als niemand ons ooit vragen stelt over ons leven. Als ons leven er ongeveer uitziet als elke andere respectabele gezagsgetrouwe burger, wat is daar dan zo intrigerend aan?

Laten we nu die twee uitersten eens bij elkaar brengen, maar een andere metafoor gebruiken. Omdat de evangelisten en de rest van ons de twee helften zijn van de Bijbelse benadering van evangelisatie. Zij zijn net...

3. Zoals de twee bladen van een schaar

Voor kerkleiders wordt het Bijbelse model van evangelisatie dan:

a) evangelisten identificeren, toerusten en mobiliseren (met evangelische leiders die de primaire verantwoordelijkheid nemen), en

b) alle gelovigen inspireren om levens te leiden die mensen nieuwsgierig maken.

Als alle gelovigen het soort leven leiden dat vragen oproept bij hun vrienden, dan zijn er mogelijkheden om het geloof te delen en nemen de kansen toe voor de evangelisten om vrijmoedig te verkondigen.

Michael Frost zegt het op p. 24 zo:

“Ik denk dat kerkleiders de verantwoordelijkheid dragen om hun gemeenten toe te rusten om anderen over Jezus te kunnen vertellen, maar dat de kansen om het geloof te delen vooral zullen voortkomen uit de vragen van ongelovigen. Deze leiders zouden hun gemeenten moeten trainen hoe zij het gesprek aangaan over Jezus, als hun wordt gevraagd hoe zij omgaan met lijden, of waarom ze hun vakantie besteden aan het helpen van de armen, of waarom ze hun huis hebben opengesteld voor vluchtelingen, of waarom ze vasten, of waarom ze carrièrekeuzes hebben gemaakt waarmee ze kunnen bijdragen aan een groter sociaal welzijn.”

- Hoe nieuwsgierig makend is jouw leven?
- Lijkt het precies op het leven van je burens?
- Is er iets intrigerends of verrassends aan?

Zo niet, dan hebben wij als leiders geen goed werk geleverd en u niet geholpen.

4. Hoe kunnen we nieuwsgierigheid opwekken?

Laten we overwegen om er een project van te maken om meer verrassend te zijn voor onze burens.

Michael Frost suggereert vijf manieren waarop we allemaal een meer nieuwsgierig makend leven kunnen leiden, maar vandaag wil ik er slechts één bekijken: anderen zegenen.

In de kerk gebruiken we de term ‘zegenen’ veel en vaak, maar heb je er ooit over nagedacht wat het echt betekent? Vanuit het Oud-Engelse *bletsian* betekent het eigenlijk 'kracht toevoegen aan de arm van een ander'. Daarom is het zegenen van een ander hem of haar opbouwen en bemoedigen om in kracht en voorspoed toe te nemen.

Als we anderen zegenen, verrassen we hen. In onze drukke wereld, wanneer mensen van het ene naar het andere rennen, is de simpele beslissing om kracht toe te voegen aan de arm van een ander intrigerend.

Hier zijn drie manieren waarop we onze ongelovige vrienden en burens kunnen zegenen:

a) **Bemoedigende woorden:** dit is de eenvoudigste manier om iemand te zegenen. Stuur ze een briefje, schrijf ze een e-mail, sms ze. Stuur ze een paar woorden van bevestiging en aanmoediging.

“Van een goed compliment kan ik twee maanden leven.” - Mark Twain

“Een bemoedigend woord is als zuurstof voor de ziel.” – Michael Frost

b) **Goede daden:** zegen anderen door hen een plezier te doen of praktische ondersteuning aan te bieden - maai het gazon van een oude dame, pas op de kinderen van een uitgeput stel, help een buurman met verhuizen.

c) **Geschenken:** ik heb het over het totaal willekeurig geven van geschenken. Niets geeft iemand meer zegen dan een onverwacht geschenk.

Je had misschien gedacht dat ik zou zeggen: zorg voor een maaltijd voor iemand. Dat zou ze zeker tot zegen zijn, maar in een volgende studie gaan we kijken naar de verrassende kracht van samen eten, dus dat bewaren we tot die tijd.

In *Verras de wereld* spoort Michael Frost ons aan om de uitdaging aan te gaan om elke week drie mensen te zegenen – van wie er tenminste één geen lid is van jouw kerk, ten minste één wel lid is van jouw kerk, en de derde kan iemand uit één van beide categorieën zijn.

- Denk je dat je dat zou kunnen?
- Zou je met mij willen bidden dat God je drie mensen laat zien die je kan zegenen met een woord van bevestiging, een goede daad of een geschenk?

En denk aan de woorden van Paulus en Petrus die we eerder lazen. Ze zeggen dat we in onze omgang met buitenstaanders “wijs moeten zijn..., vol van genade..., gekruid met zout..., zachtmoedigheid en respect.” Als we dit doen, zullen mensen geïntrigeerd raken door onze drijfveren. En dan kunnen we spreken over Jezus, de gene die ons leerde anderen te zegenen.

Conclusie

In zijn boek *Discover Your Mission Now* vertelt Dave Ferguson over het lezen van een proefschrift getiteld 'Blessers versus Converters'. De onderzoeker had gekeken naar twee teams van korte termijn-zendingen die Thailand bezochten met duidelijk verschillende missiestrategieën.

Het team dat de 'zegenaars' wordt genoemd, ging met de bedoeling mensen simpelweg te zegenen. Ze zagen het als hun missie om iedereen te zegenen die op hun pad kwam, op welke praktische manier dan ook. Aan de andere kant waren er de "bekerenden" met de enige bedoeling om mensen te bekeren en iedereen die ze tegenkwamen te be-evangeliseren. De onderzoekers ontdekten dat de "zegeners" bijna 50 keer zoveel bekeringen hadden als de "bekerenden!"

Wanneer we verrassende levens leiden (waaronder duidelijk ook het zegenen van vreemden valt), gaan anderen vragen stellen. Dan hebben we de beste kans om de hoop van Christus te delen die in ons leeft.

Week 2 – De wereld veranderen, maaltijd voor maaltijd

Bijbellezing: meerdere passages. Een inleidende lezing zou Lukas 14:1 en 7-14 kunnen zijn.

Achtergrondlezing: *Verras de wereld*, hoofdstuk 4.

Introductie

Vorige week hebben we gekeken naar Paulus' tweeledige benadering van evangelisatie - gedurfde verkondiging door de evangelisten en het leiden van nieuwsgierig makende en intrigerende levens door gelovigen.

We hebben kort onderzocht wat het betekent om zo'n leven te leiden - een leven dat ongelovigen verrast en nieuwsgierigheid opwekt naar ons geloof. Deze week wil ik dat we kijken naar een duidelijk Bijbelse praktijk die precies dit resultaat heeft. Maar voordat we aan de slag gaan, wil ik je een vraag stellen. Hoe zou je de volgende zin afmaken: 'De Mensenzoon kwam ...'? [pauze]

Er zijn drie manieren waarop het Nieuwe Testament die zin aanvult en hoewel de eerste twee algemeen bekend zijn, is de derde enigszins verrassend:

- i. De Mensenzoon is niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en zijn leven te geven als losgeld voor velen (Marc. 10:45);
- ii. De Mensenzoon is gekomen om te zoeken en te redden wat verloren was (Luc.19:10);
- iii. De Mensenzoon kwam eten en drinken... (Luc.7:34).

Ja, eten en drinken.

Zie je, de eerste twee passages vertellen ons wat Jezus wilde bereiken, maar de derde vertelt ons de manier waarop hij het deed. Hij deed het rond de eettafels. Een van de manieren waarop we de wereld kunnen verrassen, is door hoe we onze tafel gebruiken. Laten we eens kijken hoe de tafel vorm kan geven aan onze missie in onze eigen buurt:

1. De tafel kan een verrassende plek zijn

Een van de meest verrassende dingen aan Jezus was met wie hij at. Zijn tegenstanders beschuldigden hem er regelmatig van een dronkaard en een veelvraat te zijn. Jezus was geen van die dingen, maar klaarblijkelijk gaf zijn bereidheid om te eten en te drinken met zondaars, belastinginners en prostituees zijn vijanden veel munitie.

Hij begon zijn openbare bediening door meer wijn te verstrekken op een bruiloftsfeest in Kana.

Inderdaad, het wonder in Kana, dat we in Johannes 2 vinden, is een geweldig voorbeeld van de verrassende mogelijkheden van de tafel.

De waterkruiken die Jezus gebruikte om water in wijn te veranderen, waren opzij gezet voor de ceremoniële wassing in verband met de Joodse reinigingsrituelen. Als een Jood het gevoel had dat hij 'besmet' was door contact met heidenen, dan waste hij zich in water en reciteerde bepaalde gebeden om zichzelf terug te brengen in zijn geheiligde staat voor God.

Jezus neemt deze symbolen van het onderscheid tussen Joden en heidenen, tussen heilig en onheilig, en vult ze met wijn, het universele symbool van gastvrijheid, saamhorigheid en gemeenschap. En dit blijft hij doen tijdens zijn aardse bediening.

In het Lucasevangelie lees je hoe vaak Jezus de tafel gebruikte om zijn medegasten te verrassen.

Aan een tafel aanvaardde Jezus de aanbidding van een zondige vrouw en bekritiseerde hij de eigengerechtigheid van Simon de Farizeeër (Luc. 7:36-50). Aan een tafel gaf Jezus advies over hoe je de armen in je leven kunt verwelkomen (Luc. 14:7-14). En het is aan een tafel in Emmaüs dat Jezus zich openbaarde als de verrezen Heer (Luc. 24:28-32).

Gebruik je tafel om de muren af te breken die mensen in onze samenleving gescheiden houden. Verras de wereld door wie je uitnodigt om je tafel te delen.

Michael Frost zegt dat we 'radicale socializers' moeten zijn. Wat een geweldige gedachte. Hoe kan je in je sociale leven radicaler zijn?

Vanuit dezelfde gedachte zeggen Alan Hirsch en Lance Ford in hun boek *Right Here Right Now*:

“Geregeld samen eten is een van de heiligste praktijken die we als gelovigen kunnen beoefenen. Missionaire gastvrijheid is een geweldige kans om het koninkrijk van God uit te breiden. We kunnen letterlijk onze weg naar het koninkrijk van God eten! Als elk christelijk huishouden een keer per week regelmatig een vreemdeling of een arme bij hen thuis zou uitnodigen voor een maaltijd, zouden we letterlijk de wereld veranderen door te eten!”

De tafel kan dus een verrassende plek zijn waar mensen vragen waarom we brood breken met onverwachte gasten. Maar ten tweede...

2. De tafel bevordert de gemeenschap

Heb je ooit een ouder echtpaar in volledige stilte in een restaurant zien eten? Het lijkt vreemd, vind je niet? De tafel is een plaats voor gesprek en gezelligheid, voor rust en verzoening. Aan tafel *praten* we.

In plaats van jouw burens alleen uit te nodigen voor de kerk of een kerkelijk evenement, kunt u beginnen met hen aan uw tafel uit te nodigen.

Simon Carey Holt is zowel theoloog als professionele kok. Hij zegt dit over hoe de tafel gemeenschap creëert:

“Het is door het dagelijkse samenkomen aan de tafel dat we een leven leiden dat de moeite waard is. Door de tafel weten we wie we zijn, waar we vandaan komen, wat we waarderen en geloven. Aan tafel leren we wat het betekent om familie te zijn en hoe te leven in verantwoordelijke, liefdevolle relaties. Door de tafel leven we vanuit onze naastenliefde en burgerschap, uiten we onze trouw aan bepaalde plaatsen en gemeenschappen, en claimen we ons gevoel van thuis zijn en erbij horen. Aan tafel vieren we schoonheid en betuigen we onze solidariteit met degenen die gebroken en hongerig zijn.”

Wij christenen kunnen het slachtoffer zijn van een heilige samenzwering, nietwaar? We nodigen alleen andere christenen aan onze tafels uit omdat we ons meer op ons gemak voelen bij elkaar. Maar ik denk dat Jezus ons roept om ook met ongelovigen samen te eten.

In de tijd van Jezus zou iemand nooit eten met iemand anders met een andere sociale status, en zeker nooit met iemand van een andere religie (d.w.z. Joden die aan de tafel van heidenen eten). Maar Jezus zette dit op zijn kop. Hij at eerst met hen en vroeg hen pas later om berouw.

Ben Myers zegt over Jezus' aanwezigheid aan de tafel van een zondaar: "Contact bracht bekering teweeg; bekering bloeide op uit de gemeenschap."

Bekering bloeide op uit de gemeenschap. Wat een mooie uitdrukking. We zien het in Jezus' aanwezigheid bij een maaltijd in het huis van de tollenaar Zacheüs (Luc. 19:1-10). Zijn tafelgemeenschap met de zondige tollenaar leidde tot berouw en bekering.

Wij moeten ook radicale socializers worden.

3. De tafel weerspiegelt het karakter van God

Ten derde kan eten met anderen een diepgaand theologische praktijk zijn. Het weerspiegelt het karakter van de Drie-enige God. Kijk naar dit icoon van de Heilige Drie-eenheid. Het werd rond 1410 geschilderd door Andrei Rublev en het stelt de Vader, de Zoon en de Geest voor, verzameld rond een tafel.

Het geeft een prachtig beeld van de *gemeenschap* van drie personen van de Drie-eenheid. Als we samen rond een tafel zitten, weerspiegelen we de relaties van de Vader, de Zoon en de Geest.

Janice Price zegt het zo:

“Gastvrijheid wordt de ‘modus operandi’ van zending, aangezien allen gezamenlijk deelnemen aan het leven en daarbij de gezondenen van God de anderen ontmoeten en zo van elkaar ontvangen. Dit weerspiegelt de gastvrijheid van de Drie-eenheid, zoals God ervoor kiest om zich door de Menswording voor de ander open te stellen en zich te onderwerpen aan de geschapen orde.”

Ik denk dat het geen toeval is dat Jezus zijn discipelen de gewoonte gaf om hem te gedenken door het breken van brood en het drinken van wijn.

Vandaag vieren we de communie of het avondmaal op een zeer formele, liturgische manier. Maar de eerste christenen vierden het in de context van een banket. De tafel was daarom het belangrijkste symbool van de christelijke eredienst. Niet de preekstoel of het koor of de band. De tafel.

Conclusie

We hebben het boek van Michael Frost, *Verras de wereld*, gelezen. Daarin zegt hij dat we nieuwsgierig makende levens moeten leiden - het soort leven dat onze burens intrigeert en bij hen vragen over ons geloof oproept. De manier waarop we eten kan intrigerend zijn. Door te weigeren een veelvraat of dronkaard te zijn, kunnen we het karakter van God laten zien, gemeenschap bevorderen en onze gasten verrassen met onze gemeenschappelijke maaltijd.

Dus ik roep je op om de gewoonte aan te leren om elke week met drie mensen te eten. Je hoeft niet veel toe te voegen aan je vaak toch al volle agenda. Je eet al drie keer per dag. Dat zijn 21 maaltijden per week. Ik vraag je gewoon om iemand anders aan je tafel uit te nodigen bij drie daarvan. Of als je het even wat minder druk wilt hebben, kun je bij één maaltijd drie mensen aan je tafel uitnodigen.

Nodig de impopulaire mensen en de verschoppelingen uit, evenals je vrienden en collega's. Laten we de wereld tonen hoe de hemel eruit zal zien. Jezus gebruikte regelmatig de illustratie van een banket om zijn koninkrijk te beschrijven. Dat kunnen we onze burens laten zien en vertellen tijdens een heerlijke maaltijd met vrienden en toekomstige vrienden.

Week 3: Het antwoord is altijd Jezus

Bijbellezing: Romeinen 1:1-6

Achtergrondlezing: *Verras de wereld*, Hfst.4

Introductie

Michael Frost vertelt over het vrijwilligerswerk om het Leger des Heils te helpen geld in te zamelen voor een noodhulpactie. De plaatselijke afdeling van het Leger des Heils was erg klein, dus riepen ze christenen uit andere kerken in de stad op om van deur tot deur te gaan om donaties te vragen. Michael bood zich aan en kreeg een identificatieplaatje en een emmer met het beroemde rode logo van het Leger des Heils.

Bij een van de huizen waar Michael op de deur klopte werd hij opgewacht door een zeer warme en enthousiaste man. Hij doneerde graag en legde uit dat het Leger des Heils zijn gezin had geholpen toen hij nog een kleine jongen was. Ze hebben zijn familie echt door een heel moeilijke tijd geslept. Vervolgens legde hij uit hoe dankbaar hij was voor die hulp en hoeveel hij van het Leger des Heils hield voor al het werk dat het deed om het lijden te verlichten en de armen in de wereld te helpen.

“In feite,” vervolgde de man, “ben ik altijd al door jullie geïntrigeerd geweest. Ik bedoel, je doet zoveel voor anderen, maar wat ben je precies? Zijn jullie een kerk? Of een goed doel? Jullie zijn christenen, toch? Wat geloof je precies? Dopen jullie mensen? Zijn jullie het eens met het homohuwelijk? Zijn jullie zoals de Zuidelijke Baptisten? Of de Pinkstermensen?”

Tot Michaels verlegenheid bleef hij maar doorgaan met tal van vragen over het Leger des Heils. Dit was vooral moeilijk omdat Michael geen lid is van het Leger des Heils en veel van zijn vragen niet nauwkeurig kon beantwoorden. Ten slotte moest hij toegeven dat hij alleen vrijwilligerswerk deed voor de organisatie, hij hoorde er eigenlijk niet zelf bij.

Ik begin met dit verhaal omdat we onze behoefte hebben onderzocht om nieuwsgierig makende levens te leiden om de wereld te verrassen, om de mensen aan te moedigen om vragen te stellen. Maar tenzij we weten wat we moeten zeggen als die vragen komen, is het allemaal tevergeefs geweest. We zullen net als Michael zijn, met stomheid geslagen op de veranda van een vreemde, niet wetend wat te zeggen.

Een paar weken geleden zei ik dat het Bijbelse model van evangelisatie de tweeledige actie inhoudt van evangelisten die geroepen zijn om stoutmoedig te verkondigen, en alledaagse gelovigen die zo'n verrassend leven moeten leiden dat de burens met vragen naar hen toe komen.

Maar dit werkt alleen als wij gewone gelovigen weten hoe we die vragen moeten beantwoorden. Hier zijn een paar dingen om in gedachten te houden als je wilt weten wat je mensen moet antwoorden...

1. Verkondig niet het evangelie, vertel ze over Jezus

Misschien ken je de grap over de pastoor die de kinderen een boodschap gaf tijdens de kerkdienst, hij vroeg de kinderen naar de naam van het kleine wezen dat in bomen leeft (pauze - geen antwoord) en noten eet (pauze - geen reactie). Hij is grijs (pauze) en heeft een lange pluimstaart (pauze) en hij

springt van tak naar tak (pauze) en klappert en draait met zijn staart als hij opgewonden is (pauze - nog steeds geen reactie).

Ten slotte stak een kleine jongen aarzelend zijn hand op. De pastoor slaakte een zucht van verlichting en vroeg hem het antwoord. "Nou," zei de jongen, "het klinkt zeker als een eekhoorn, maar ik weet dat het antwoord Jezus moet zijn!"

Hoe grappig dat ook is, als het gaat om het beantwoorden van vragen van mensen, is het antwoord altijd Jezus.

De kerk heeft christenen vaak verteld dat ze "het evangelie moeten prediken" wanneer ze de kans krijgen om dat te doen. Maar zoals ik al eerder zei, kan dit voor veel christenen intimiderend zijn.

Wat houdt het precies in om 'het evangelie te prediken'? Luister naar de woorden van Paulus in Romeinen 1:1

“Van Paulus, dienaar van Christus Jezus, geroepen tot apostel en uitgekozen om het evangelie van God te verkondigen...”

Paulus beschrijft zichzelf als apart gezet voor het evangelie en dan legt hij uit wat dat evangelie is. Lees wat hij verder zegt:

“dat al bij monde van zijn profeten in de heilige geschriften is beloofd: het evangelie over zijn Zoon, een mens voortgekomen uit het nageslacht van David, aangewezen als Zoon van God en door de Heilige Geest bekleed met macht toen hij, Jezus Christus, onze heer, opstond uit de dood. Hij heeft mij genade gegeven apostel te zijn, opdat ik omwille van hem aan alle volken gehoorzaamheid en geloof zou verkondigen.” (Rom. 1:2-5)

Volgens deze passage is het evangelie het verhaal van Jezus – zijn Messiaanse geloofsbrieven, zijn fysieke afstamming van David, zijn rechtvaardiging/validatie door de Geest van God, zijn opstanding uit de dood.

Elke keer dat Paulus zijn gebruik van de term ‘evangelie’ uitlegt, doet hij dat door over het leven van Jezus te vertellen.

Als je de lange evangelisatie-preek van Paulus leest in Handelingen 13:16-39, waar hij letterlijk het evangelie ‘predikt’, ligt de focus op de gebeurtenissen in het leven van Jezus - zijn koninklijke geboorte, wonderen, onderwijs, offerdood en opstanding. En zelfs als hij niet veel ruimte heeft voor een uitgebreide hervertelling van het verhaal van Jezus, vat hij het samen zoals hij deed in Romeinen 1. Lees zijn woorden in 2 Tim. 2:8:

“Houd Jezus christus in gedachten, uit het nageslacht van David, die uit de dood is opgewekt. dit heb ik verkondigd.”

Volgens Paulus is het evangelie niet de illustratie van de 4 Geestelijke Wetten of de Brug naar het Leven. Het draait allemaal om Jezus:

- Zijn aanspraak op de eeuwige troon die aan koning David was beloofd;
- Zijn belichaming van de aanwezigheid van Gods Koninkrijk;

- Zijn uitnodiging om het Koninkrijk binnen te gaan, Zijn zegen in vreugde te ontvangen en Zijn voorwaarden te omarmen;
- Zijn verzoening voor de zonden van degenen die anders zouden worden veroordeeld bij de voleinding van het Koninkrijk;
- Zijn status als de verrezen Heer van het komende Koninkrijk.

Hier zie je dat wanneer ik zeg "predik het evangelie niet, vertel ze gewoon over Jezus", dat je mensen het evangelie brengt als je hen over Jezus vertelt.

We moeten zo vertrouwd raken met de verhalen van de evangeliën (Matteüs, Marcus, Lucas, Johannes) dat ze vanzelf uit onze mond komen als mensen ons vragen waarom we etentjes voor de armen organiseren. Of waarom we elke week zoveel mensen zegenen. Of waarom we vrijwilligerswerk doen voor verschillende organisaties. Of waarom we onze vakantie besteden aan noodprojecten.

Michael Frost verwijst naar het feit dat we 'doordrenkt, gemarineerd' moeten worden in de evangeliën, zodat we elk deel van het verhaal kunnen delen als de gelegenheid daarom vraagt.

2. Concentreer je niet op hun zonde, maar concentreer je op het koningschap van Jezus

Je zult opmerken dat geen van Paulus' evangelieverkondigingen (Rom. 1, Handelingen 13, 2 Tim. 2) erop gericht is mensen te vertellen dat ze zondaars zijn. Wat je wel ziet is, dat alle drie die passages zich richten op de Davidische koninklijke heerschappij van Jezus.

Als mensen je vragen waarom je leeft zoals je doet, zou je doel moeten zijn om hen te laten weten dat dit komt door het voorbeeld en de leer van Koning Jezus.

David Bosch schrijft: "De missie van Gods volk is om anderen te waarschuwen voor de universele heerschappij van God."

Als we geloven dat Jezus regeert als Koning, en als we geloven dat zijn Koninkrijk een rijk is van verzoening, gerechtigheid, schoonheid en heelheid, dan moeten we deze dingen niet alleen demonstreren. We moeten er ook over praten.

Leer de verhalen van Jezus en hoe hij zowel het Koninkrijk aankondigde als demonstreerde. Als mensen je vragen waarom je zo toegewijd bent aan sociale rechtvaardigheid, vertel ze dan over koning Jezus. Als ze je vragen waarom je de armen voedt, of het milieu beschermt, of mooie kunst of voedsel produceert, zeg dan dat dit uitingen zijn van de wereld die koning Jezus brengt.

Wees niet verbaasd dat ik zei dat je je niet moest concentreren op de zonde van mensen. Als je over Jezus vertelt, zal het mensen ertoe brengen hun eigen leven eens onder de loop te nemen.

In feite, in de preek in Handelingen 13 waar ik eerder naar verwees, wordt het als volgt samengevat:

“U moet dus weten, broeders en zusters, dat het dankzij hem is dat aan u de vergeving van zonden verkondigd wordt; iedereen die op grond van de wet van Mozes geen vrijspraak kon krijgen, wordt door hem geheel vrijgesproken, mits hij gelooft.” (Hand. 13:38-39)

Dus aan het eind richt hij zich op de zonde van mensen. Maar hij begint bij Jezus.

Met andere woorden, na de prediking van het verhaal van Jezus van vers 16-37, komt hij uit bij de leer van rechtvaardiging door geloof, die hij expliciet verankert in de historische gebeurtenissen van Jezus' messiaanse heerschappij, leven, dood en opstanding.

3. Focus niet op de kerk, focus op een doel

Theoloog David Bosch schreef ooit: "In de kern is het evangelie het goede nieuws over Gods actie en Zijn heerschappij, niet Zijn administratie."

We lopen vaak in de val om iedereen te willen vertellen hoe geweldig onze kerk is, maar we zijn geen PR-medewerkers van de kerk.

Het is verleidelijk als mensen ons vragen stellen over de fouten die door de kerk zijn gemaakt (de kruistochten, seksueel misbruik van minderjarigen door priesters, enz.) om te denken dat het onze taak is om de kerk te verdedigen. Maar echte evangelieverkondiging gaat over het wijzen van mensen op Jezus.

In plaats van kerkprogramma's aan te prijzen of de acties van andere christenen te verdedigen, probeer je te concentreren op het delen van de verandering in je leven door Koning Jezus.

God schiep de wereld volgens zijn goede ontwerp, en hoewel de menselijke zonde de deur voor het kwaad opende en Gods doeleinden ondermijnde, nam Jezus de straf hiervoor op zich.

Hij overwint het kwaad, brengt vergeving en verslaat de dood. Er zal dus een nieuwe sociale en politieke orde komen in overeenstemming met Gods bedoelingen, een nieuwe orde die begon met zijn opstanding.

We leven in het licht van de toekomst in de kracht van de Geest. Ons leven heeft een doel. Niet alleen het doel van naar de kerk gaan, maar het doel om samen met God te werken aan de verlossing, het herstel en de vernieuwing van deze wereld.

Conclusie

In *Verras de wereld* vertelt Michael Frost op p. 107 het verhaal van een ontmoeting met een groep hard-core surf liefhebbers en hoe hij hen vraagt wie hun favoriete surfer aller tijden was. Ze noemden de surfer uit Florida, Kelly Slater, die 11 keer tot wereldkampioen surfen werd gekroond, waarvan 5 keer op rij van 1994 tot 1998. Hij is de jongste (op 20-jarige leeftijd) en de oudste (op 39-jarige leeftijd) die de titel heeft gewonnen.

Toen Michael hen vroeg om hem meer te vertellen over Kelly Slater, werden ze razend enthousiast en vertelden ze hem over het leven van Slater - waar hij opgroeide (Cocoa Beach), welke boards hij gebruikt (Channel Island-surfplanken), in welke jaren hij titels won (te veel om hier op te noemen), in welke films en tv-shows hij is verschenen (te veel om hier op te noemen), met welke modellen en filmsterren hij is uitgegaan (wederom, te veel om hier op te noemen), enzovoort.

Wat als ik (of je buurman) je zou vragen: "Vertel me, wat weet je over Jezus?" Wat zou je zeggen?

Michael concludeert: "Als we een nieuwsgierig makend leven leiden, zouden mensen ons afwijkende gedrag moeten zien en ons naar onze beweegredenen moeten vragen en dan zouden we over Jezus

moeten kunnen spreken zoals surfers over Kelly Slater spreken, met energie en enthousiasme, met eerbied en ontzag, met verwondering en verbazing."

Week 4: De gezondenen

Bijbellezing: Matt. 5:14-16; 10:7-8.

Achtergrondlezing: *Verras de wereld* hfst.7

Introductie

Ben jij iemand die graag naar de trailers van aankomende films kijkt? Misschien ga je vroeg naar het theater, vooral om die trailers op het grote scherm te zien. Trailers zijn voorproefjes, korte filmversies van een binnenkort uit te brengen speelfilm, en ze bevatten meestal de beste speciale effecten, de grappigste scènes of de meest romantische momenten van de nog te verschijnen speelfilm.

Kijk aan het einde van elke trailer in de bioscoop eens naar de mensen om heen. Als het zijn werk heeft gedaan, fluistert de ene persoon de ander toe: "Ik wil die film zien." Dit is een mooie metafoor voor de kerk. Als we ons werk goed doen, zullen mensen zeggen: "Ik wil de wereld zien waar ze vandaan komen."

Ik heb in deze serie een paar keer gezegd dat, hoewel niet elke gelovige een evangelist is, we toch onze roeping serieus moeten nemen om anderen te wijzen op Gods almacht en heerschappij.

Probeer aan Gods heerschappij, het Koninkrijk der Hemelen, de komende Nieuwe Schepping, als de allerbelangrijkste film te zien dat er bestaat. Als een enorme, glorieuze kaskraker. Ons leven zou als die trailers moeten zijn, zodat mensen van alles een voorproefje kunnen zien.

Theoloog Lesslie Newbigin zei het zo: "[de kerk] bestaat ter wille van hen die geen lid zijn, als teken, instrument en voorsmaak van Gods verlossende genade voor het hele leven in de samenleving."

Teken, instrument en voorproefje. Wat bedoelt hij?

- **Teken** – De kerk is een teken dat mensen wijst op een realiteit die om de hoek ligt: het koningschap van Jezus en zijn onomkeerbare wederkomst.
- **Voorproefje** – Net als de filmtrailer is de kerk de plek waar mensen in het heden kunnen proeven van de toekomst. Als de kerk een voorproefje is, laten we zien hoe het leven is als mannen en vrouwen onder Gods heerschappij leven en regeren in de kracht van de Geest.
- **Instrument** – De kerk is niet alleen een teken en voorproefje, maar ook een instrument. Als werktuig in de handen van God worden we gebruikt om te helpen vorm te geven aan Gods favoriete toekomst voor deze planeet.

Dus, hoe ziet de heerschappij van God eruit, en hoe kan ons leven als een teken of een voorproefje zijn? Als je leven bedoeld is om mensen op zijn heerschappij te wijzen, waar wijs je ze dan precies op? Laat me een paar dingen voorstellen die ik heb ontleend aan verschillende geschriften van N.T. Wright. Hij zegt dat de heerschappij van God deze essentiële elementen heeft:

1. Verzoening vormt de kern van Gods regering

Verzoening tussen God en de mensheid staat centraal in het werk van Christus aan het kruis. Luister naar Paulus die dit uitlegt in 2 Kor. 5:18-20:

“Dit alles is het werk van God. Hij heeft ons door Christus met zich verzoend en ons de verkondiging daarover toevertrouwd. Het is God die door Christus de wereld met zich heeft verzoend: hij heeft de wereld haar overtredingen niet aangerekend. En ons heeft hij de verkondiging van de verzoening toevertrouwd. Wij zijn gezanten van Christus, God doet door ons zijn oproep. Namens Christus vragen wij: laat u met God verzoenen.”

Omdat verzoening zo centraal staat, is het logisch dat het een kernuitdrukking is van Gods almacht en heerschappij. Verzoening tussen God en de mensheid, tussen Jood en heiden, slaaf en vrij, zwart en blank en Aziatisch en Spaans, enz. enz. Paulus vervolgt met de implicaties hiervan voor de kerk in Galaten 3:26-29:

“..want door het geloof en in Christus Jezus bent u allen kinderen van God. U allen die door de doop één met Christus bent geworden, hebt u met Christus omkleed. Er zijn geen Joden of Grieken meer, slaven of vrijen, mannen of vrouwen – u bent allen één in Christus Jezus. En omdat u Christus toebehoort, bent u nakomelingen van Abraham, erfgenamen volgens de belofte.”

We moeten zowel verzoening aankondigen (voorstaan, beschrijven, uitleggen, er voor pleiten) als het demonstreren (verzoenen met anderen, onder meer bij verzoening bemiddelen).

Je kunt dit op jouw werkplek doen, door te bemiddelen tussen strijdende collega's. Of misschien moet je je verzoenen met een vriend of familielid met wie je vervreemd bent geraakt. Je zou met iemand het goede nieuws kunnen delen dat God ons met zichzelf verzoent door zijn Zoon, Jezus.

2. Gerechtigheid is een kenmerk van Gods regering

Het Hebreeuwse woord voor 'rechtvaardigheid', *mishpat*, komt in zijn verschillende vormen meer dan 200 keer voor in het Oude Testament. Het betekent meer dan alleen de bestraffing van wangedrag. Het betekent ook mensen hun rechten geven. Mishpat geeft mensen wat ze toekomen, of het nu gaat om straf, bescherming of zorg.

Mishpat beschrijft keer op keer dat God de zorg en verdediging op zich neemt voor weduwen, wezen, immigranten en de armen - degenen die 'het kwartet van de kwetsbaren' worden genoemd. Het is gerelateerd aan een ander Hebreeuws woord, *tzadeqah*, dat verwijst naar een leven van zuivere relaties. Tzadeqah verwijst naar het dagelijks leven waarin een persoon alle relaties binnen het gezin en de samenleving met eerlijkheid, vrijgevigheid en rechtvaardigheid onderhoudt.

Een manier om naar de relatie tussen de twee woorden te kijken, is dat *tzadeqah* "primaire gerechtigheid" is en *mishpat* "rechtvaardigheid bevestigen". Met andere woorden: *tzadeqah* is de kaskraker, zoals het leven zal zijn in het Koninkrijk der Hemelen, terwijl *mishpat* de trailer is. En Jezus kwam om beide te brengen. Bijna elke kerst lezen we deze woorden in Jesaja 9:6-7:

“Een kind is ons geboren, een zoon is ons gegeven;
de heerschappij rust op zijn schouders.
Deze namen zal hij dragen: Wonderbare raadsman,

Goddelijke held, Eeuwige vader, Vredevorst.
Groot is zijn heerschappij
aan de vrede zal geen einde komen.
Davids troon en rijk zijn erop gebouwd,
ze staan vast, in recht en gerechtigheid,
van nu tot in eeuwigheid.”

Zijn regering is er een van tzadeqah. En we zijn geroepen om daden van mishpat te doen om zo zijn heerschappij aan anderen te onthullen.

3. Schoonheid onthult Gods heerschappij

Ik vermoed dat de tijden en plaatsen waar je je vaak het dichtst bij God voelt, waarschijnlijk op een bergtop of een strand zijn of op andere plaatsen van natuurlijke schoonheid. Brengt een prachtige kathedraal of een muziekstuk je niet in de richting van de schepper van alle ware schoonheid?

Maar meer dan natuurlijke schoonheid, denk ik dat we ons moeten inzetten om prachtige muziek, kunst, ambacht en eten te creëren om dan anderen uit te nodigen om zich bij ons aan te sluiten. Probeer manieren te vinden om anderen te wijzen op de universele heerschappij van God door Christus door hen te laten kijken naar zijn schepping en door persoonlijke dingen vol schoonheid te maken.

NT Wright zegt het zo:

“Het staat centraal in het christelijk leven dat we de goedheid van de schepping vieren, nadenken over de huidige gebrokenheid en, voor zover we kunnen, dat we de genezing van de wereld, de nieuwe schepping zelf, nu al vieren. Kunst, muziek, literatuur, dans, theater en vele andere uitingen van menselijke schoonheid en wijsheid kunnen allemaal op nieuwe manieren worden verkend.”

4. Heelheid toont Gods heerschappij

Toen Johannes de Doper vanuit de gevangenis hoorde wat Christus deed, stuurde hij zijn discipelen om te gaan zien of hij echt de Christus was, of moest hij iemand anders verwachten? Dit was de boodschap van Jezus aan de discipelen van Johannes in Matt. 11:4-6:

“Zeg tegen Johannes wat jullie horen en zien: blinden kunnen weer zien en verlamden weer lopen, mensen met huidvraat worden gereinigd en doven kunnen weer horen, doden worden opgewekt en aan armen wordt het goede nieuws bekend gemaakt. Gelukkig is degene die aan mij geen aanstoot neemt.”

De voornaamste manieren waarop Jezus zijn koninkrijk aan anderen openbaarde, waren door zijn gebruik van gelijkenissen en wonderen. De wonderen waren trailers, of voorproefjes, van de komende wereld.

In Gods regering zal er geen ziekte of kwaal zijn, geen geestesziekte of depressie, noch geboortefwijkingen of littekens. We zullen weer heel worden.

Hieruit volgt dat het brengen van genezing en heelheid een primaire manier is om anderen attent te maken op Gods heerschappij.

Michael Frost zegt het op p. 120 als volgt:

“Natuurlijk zijn veel christenen — artsen, verpleegsters, psychologen en counselors bijvoorbeeld — toegewijd om genezing te brengen in het leven van anderen. En ik wil dit aanmoedigen als belangrijke uitingen van Gods heerschappij. Wanneer christenen noodhulp bieden aan slachtoffers van natuurrampen, laten we zien hoe de regering van God eruitziet. Als we helpen een gebroken huwelijk te herstellen, doen we hetzelfde. Wanneer een christelijke arts patiënten met waardigheid en genade behandelt en genezing in hun lichaam brengt, kunnen we dit duidelijk zien als een weerspiegeling van het werk van God. Maar ik wil nog verder gaan en zeggen dat we, meer dan deze praktische uitingen van genezing, ook moeten bidden voor bovennatuurlijke genezing in het leven van mensen. En als we bovennatuurlijke genezing waarnemen, moeten we er een aantekening van maken in onze dagboeken, en onszelf voorhouden dat dit genezingswerk slechts een spiegel is van het werk van de grote Geneesheer.”

Conclusie

Wij christenen zijn de ‘gezondene’ en we zijn naar onze werelden gestuurd - onze werkplekken, onze buurten - om anderen te wijzen op de heerschappij van God. Het is onze rol als instrumenten in Gods handen om voorproefjes van heelheid, gerechtigheid, schoonheid en verzoening te brengen, en om de mensen om ons heen te laten weten dat deze volledig zullen bloeien in de wederkomst van Christus.

In *Verras de wereld* raadt Michael Frost ons aan om alle manieren te noteren waarop God ons heeft gestuurd om een teken, voorproefje en instrument van het koninkrijk te zijn.

Als je erover nadenkt, dragen mensen polsbandjes voor fitnessmonitoring die het aantal stappen dat ze lopen, hun slaappatroon en hun calorie-inname registreren. Dit is een vorm van een dagboek bijhouden. Het is een manier om je ontwikkeling vast te leggen. Het definieert je op een zinvolle manier als een persoon die zich bewust is van het belang van fysieke fitheid.

Het bijhouden van een dagboek en het vastleggen van alle manieren waarop je Gods werk in de wereld weerspiegelt, is vergelijkbaar. Het zal vorm gaan geven aan de manier waarop je over jezelf denkt. Uiteindelijk zul je jezelf gaan identificeren als een zending, een gezondene.

Het gaat over het hervormen van onze identiteit rond onze fundamentele roeping als de gezondene van God. Door de gewoonte aan te kweken om kort de verschillende manieren (groot of klein) te noteren waarop je anderen hebt gewezen op Gods heerschappij van verzoening, gerechtigheid, schoonheid en heelheid, zul je merken dat je jezelf steeds meer identificeert als een gezondene.